

CAPUT VII.

Jurisdictionem Abbatis in Monachos non esse Benedictionis effectum.

Um primi Monachi perfectionis studio solitariae vitae se mancipabant, ii hoc facto Episcopis neque minus neque magis obnoxii reddebantur. Cum certioris disciplinae causa in coetum coibant, unum e suis eligebant, qui arreptum vitae institutum cum potestate moderaretur; quae huic inde accedebat jurisdictio ab eorum electione & a sua acceptantis voluntate proficisceretur. Erat tamen ita haec jurisdictio temperata, ut Parochi aut Episcopi jurisdictioni nihil detraheret. Quam enim eligentes non habebant, eam electo dare non poterant. Visum est tubinde Episcopis suae Parochialisque jurisdictiois partem aliquam, per Abbatem exercendam, in Monasticas societates transferre. Quod, ut par erat, hac lege factum: si Electus aut Nominatus illi exercendae par & idoneus inveniretur. Inde *jus cognoscendi* de Electi aut Nominati moribus, ingenio, doctrina. Si dignus censeretur, quia hoc pacto posita explebatur conditio, sequebatur Episcopi approbatio aut confirmatio. Ab hac, ut patet, quae jurisdictiois sunt, exercere Abbati integrum erat. Approbationis vel Confirmationis dandae non una eademve est ratio. Nostra aetate fere datur scripto; superioribus temporibus, quod ex Magistri 93 & S. Benedicti 65. capp. atque aliunde discimus, electionibus fere intererant Episcopi, cum ut attenderent, ut electio rite perageretur, tum ut de electi idoneitate cognoscerent. Haec duo si recte habere deprehenderentur, procedebatur ad ceremoniam aliquam Ecclesiasticam, qua electo & approbato Episcopus gratiam divinam deprecabatur. Ea, etsi aliis in locis alia, Benedictionis nomine nunc venit. Benedictioni jam ab aliquot seculis istud tribuit Ecclesia, ut qui Abbas eam perceperit, is Vasa sacra & Paramenta benedicere & minores Ordines conferre possit. Quare in eo consentiunt omnes, uti hanc Ordinum minorum conferendorum facultatem, tanquam effectum aliquem Benedictionis considerent. Neque repugnat Martenus. Uno etiam ore statuunt, jurisdictionem in Monachos non proficisci a Benedictione, &, quod inde consequitur, Abbatem electum & confirmatum, ante perceptam Benedictionem, quae jurisdictionis sunt obire posse. Hic vero manibus pedibusque repugnat Martenus. Non illum jus Canonicum, quod laudavi; non Commentatores, quos appellavi & appellare potuissem; non usus ipse, qui ubique in Ecclesia obtinet, ne mihi repugnet prohibere possunt. *Audacia, cecitatis, pertinaciae* ab eo modestissimo supercilio arguor. Usus vero, qui mihi omnium consensu favet, *non tam usus*, si illi fidem habemus, *quam abusus dicendus est*. Ita dum istud laborat, ut me ubique carpat semperque mihi repugnet, in hodiernam totius Ecclesiae disciplinam insurgere non dubitat modestissimus Vindex. Torius, inquam, Ecclesiae: nam ne unum quidem locum ostendere potuit, ubi aliter obtineat. Est vero id eo minus in illo ferendum, quod quae adversus me adfert, ea sententiam meam confirmet.

Confirmatio ab Episcopo Abbati danda origo.

Benedictionis origo.

Confirmatio & electionis effectus est jurisdictionem tribuere.

Scripseram: *Priores Conventuales, qui Abbatem non habent, eandem jurisdictionem in monachos exercent atque Abbates; neque tamen benedicuntur.* Hujus argumenti ut vim elidat, videamus. *Bene, inquit; sed jurisdictionem hanc, non*

Benedicti
ipso faren-
te Marten-
no juris-
dictione
polletn.

vi electionis sua, habent; sed acceptam ab Episcopo aut ejus Vicario, qui eorum confirmat electionem; sicut nec parochus virtute nominationis a patrono in ejus favorem facta nullam in Parochia sua functionem exercere potest. Quæ paulo ante leguntur pari successu a metaciunt; Regis, inquit, nominatio, quæ prisca electioni respondet, non sufficit, ut aliquis sit Abbas & ea, quæ jurisdictionis sunt, exerceat, nisi accedat summi Pontificis bulla, quæ & ipsa, ni canonice promulgetur, quod in Abbatis benedictione fieri solet, nullam habet virtutem. Recte! optime! Piores Conventuales jurisdictionem non accipiunt ab electione; Abbates Galliarum non accipiunt eam a nominatione regia: utrumque ipse assero & propugno. Piores accipiunt ab Episcopo, Abbates a summo Pontifice per confirmationem rite promulgatam. Ita quoque sentio; ita sentiunt omnes, hac una differentia, quod aliquibus confirmatio sit causa efficiens, aliis conditio sine qua non. Quæ tamen quæstio est fere de nomine. Ceterum est ex his Marteni verbis, quibus nemo repugnat, consequens, jurisdictionem non esse Benedictionis effectum aliquem. Sed tamen, inquit, bulla summi Pontificis in Abbatis benedictione promulgari solet. Amabo! in Abbatis benedictione solent accendi candelæ, ergo Abbatis benedictio tenebras loco expellit, ubi celebratur. Tædet hercle Martenianas has paleas excutere. Ecce tamen alios Viri conatus: Cum non benedictus Abbas non valeat Monachos benedicere & eis tonsuram & minores Ordines conferre, quæ pars sunt haud minima jurisdictionis spiritualis, NON VIDEO, inquit, cur reliquas jurisdictionis partes exercere valeat. Vir ceteroqui oculatissimus non videt: collyria adhibeamus. Sed non est istud ab oculorum vicio, est a defectu memoriæ. Revocemus quæ supra scripsit, reviviscet oculorum acies. Inter se longe discrepant Episcoporum in Monachos (Abbatum in suos) jurisdictio, & munia Episcopalia. Ad jurisdictionem spectant instructio morum, correctio, in delinquentes animadversio. Munia episcopalia quedam sunt functiones ceteroqui Episcoporum, nunc autem ex privilegio etiam Abbatum... Ut sunt consecratio & benedictio vasorum, vestium sacrarum, Monachorum, collatio ordinum minorum, cetera. Hæc Martenus ipse Vind. pag. 8. eaque ex mente omnium Doctorum. Itaque nunc videbit & intelliget, cur aliquas jurisdictionis partes exercere valeat Abbas non benedictus, scilicet quia omnes exerce-re potest. Nam benedictio Monachorum & rerum sacrarum, quam, nisi ipse benedictus sit, obire non potest, nullam jurisdictionis abbatalis partem constituunt, sed ad munia Episcopo-Abbatialia pertinent: eorum autem exercendorum uti Episcopi potestatem consecratione, ita abbates benedictione, quæ etiam aliquando Consecratio audit, consequuntur.

Vind.
pag: 8.

Neque an-
tiqui aut
recentio-
res Ponti-
ficales
libri ad-
versantur.

Quando istud tædii devorandum fuit, ut leviores Adversarii machinas dissiparemus, nefas esset, eam, in qua spes suas omnes collocat, non contere penitus. In libro Sacramentorum S. Gregorii Papæ extat Oratio AD FACIENDUM AB-BATEM: ergo; nam, inquit, Abbatem facere est spirituales in suos jurisdictionem ei tribuere. Ipsa oratio ita habet: Quæsumus omnipotens Deus, famulum tuum (ille) quem AD REGIMEN ANIMARUM ELIGIMUS sive benedicimus, gratia tua dono prosequere. Hac formula non contentus Martenus, similes liberali manu subdit ex pervetusto codice Casinensi, ex antiquo Pontificali Ecclesiæ Bisontina, ex veteri Pontificali Conchensi, ex veteri Remensi S. Remigii, ex Pontificali Ecclesiæ Appamiensis in Syria, ex antiquo Arelatensi, ex Moguntinensi. Scilicet ex his venerandæ antiquitatis laciniis succum & nervos suæ sententiæ suffici arbitrat. Verum si hæ formulæ, orationes, ceremoniæ illi favent, non erat necesse omnes antiquitatis forulos excutere tantosque eruditionis sumptus facere. Similes suppeditat Pontificale Romanum, Clementis VIII. primum dein

Ur-

Urbani VIII. auctoritate recognitum, & non uno loco editum. Concede, quaesumus, omnipotens Deus, affectui nostro tuae miserationis effectum & hunc famulum tuum, QUEM AD REGIMEN ANIMARUM ELIGIMUS, gratiae tuae dono prosequere. Plures hujus coloris orationes & formulas laudatum Pontificale Romanum continet. Sunt eae, ut ovum ovo, iis, quas affert Martenus, similes, sunt eruditae, sunt juris Canonici consultis notissimae. Frustra igitur sperat Martenus, eos sententiam suam antiquarum gratia abjecturos, cum recentiores, antiquis per omnia similes, id non efficiant. Et vero apud eos, qui latine intelligunt & ceremoniarum styllum perspectum habent, efficere non possunt, Imperatores, Reges *in Reges, in Imperatores unguuntur, coronantur.* An igitur est haec *unctionis, coronationis* virtus efficax, ut imperatoriam, regiam, supremam jurisdictionem conferat? An Regi Galliarum ante unctionem, ante coronationem nulla in Martenum & Durandum, in S. Germani coenobitas, in Gallias jurisdictionis? An ante Pippinum nulli in Galliis Reges suprema cum potestate? nam ante Pippinum nemo Regum in Regem unctus. Scilicet ad Adversarium confutandum inutile esset aliis armis pugnare. Nemo est tam hebeti ingenio, qui non intelligat videatque, has similesque formulas ideo inventas, cum ut illi, qui jam pridem Rex aut Abbas est, caelestis aliqua gratia ad bene regendum impetretur, tum ut vulgo erga eos, qui electione, confirmatione aut natalibus supremam sunt assecuti potestatem, major reverentia inculcetur.

Haec cum tam clara & manifesta sint, ut pluribus evolvere nefas sit, quaeret forte quis, quare ipse in superioribus semel atque iterato scripserim contenderimque, Episcopos in eos Abbates, quos jure suo benedicunt, jurisdictionem exercere? Quare a jure aut onere, haec enim, ut supra ostendi, in idem recidunt, Abbatem benedicendi, jurisdictionem in Abbatem & monasterium repetierim? cui quaestioni ut responderem, ultimum hoc caput fere adornavi. Erit autem responsio facilis. Scilicet, constitutio, ordinatio Abbatis & quae his synonyma sunt, apud antiquos ea fere omnia indicant, quae ad Abbatem faciendum confert Episcopus: Cognitionem de Electionis forma & norma, de Electi vita; Approbationem, Confirmationem. Singula haec, apud eosdem antiquos, Benedictionem fere comitabantur. Quia autem approbatio aut confirmatio, ut supra ostendi, Abbati aut jurisdictionem tribuit, aut, tributam per electionem, confirmat, hac ego causa veteri verbo usus Ordinationi aut Benedictioni hoc tribui, ut Jurisdictionem Abbati benedicto concederent. Quod si vero *Benedictionis* aut *Ordinationis* vocibus solummodo subjecissem ceremoniam illam deprecatoriam, cui istud hodie tributum est, ut cui impertita fuerit, is minores Ordines possit conferre; tum vero jure arguerer; eundem enim errarem errorem, quem erravit Martenus.

F I N I S

DISCEPTATIONIS III.

INDEX